

være lovligt at udtage Prøverne i Spanedene paa Perronerne. Der staar ikke „Mejerilokalet“, men der staar „i selve Mejeriet“, og dertil hører ogsaa Perronerne, hvad jeg synes den højtærede Minister bestred. Men da der vistnok er en Misforstaaelse her, vil Udvalget gøre sit til paa dette Punkt at enes om en Affattelse, som er klar og forstaaelig.

Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 12, som er stillet af et Mindretal, hvortil jeg hører, maa jeg sige, at jeg ikke er ganske enig med den højtærede Ministers Argumentation. Naar der staar: „De i Forbindelse med disse Mejerier staaende Udsalgssteder“, menes der sikkert ogsaa Forbindelser, hvor Afstanden er noget større, end den højtærede Minister forudsatte, saa det forekommer mig, at man burde have sat „umiddelbar“ Forbindelse eller saadant noget, det vilde have tydeliggjort Sagen. Som Ordene staa i Lovforslagets § 7, maa ogsaa den højtærede Minister indrømme mig, at det er i højeste Grad tvivlsomt, om Vandsmør kan forhandles fra disse Udsalgssteder. Det er Lurmærkesmør, som maa indbringes, og ikke noget andet, men ogsaa herom siger jeg, at vi til tredie Behandling kunne tage dette Forhold op, og jeg skal derfor her ved anden Behandling tage Ændringsforslaget under Nr. 12 tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 12 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Poul Christensen: Den ærede Ministers Udtalelser om Ændringsforslag Nr. 17 har jeg alt besvaret ved mine Bemærkninger til det ærede Medlem fra Verninge (Lindø). Den højtærede Minister udtalte, at dette var en Lovgivning af en særlig Art. Det har den højtærede Minister Ret i. Men paa den anden Side bliver denne Lovgivning af en særlig mærkelig Art, naar man siger, at man vil det samme som vi andre, men man vil blot ikke have det ind i Loven. Jeg gentager til Ministeren, at det er et Standpunkt, som det er mig umuligt at forstaa. Men en Lovgivning af en mærkelig Art er det, naar man flytter Ansvar fra den ansvarlige Ministers Skuldre, til hvem Rigsdagen har at holde sig, over til Organisationer, som det overhovedet er umuligt at faa fat paa, som kunne skifte Navn fra Dag til Dag, om de ville. Det er en mærkelig Lovgivning, i alt Fald en Lovgivning af en særlig

Art, som den højtærede Minister udtrykkelig sagde. Den højtærede Minister brugte ogsaa en Vending — jeg kunde ikke lade være at lægge nøje Mærke til disse Ord —, der lød saaledes, at han vilde lade det bero paa, om Organisationerne vilde have tvungen Deltagelse eller ej. Han vilde altsaa lægge det i Organisationernes egne Hænder, om de vilde have den tvungne Deltagelse eller ej. Hvis dette er rigtigt, forekommer det mig, at det ikke passer, naar de Herrer Gang paa Gang gentage, at de ligesom vi andre ville have tvungen Deltagelse. Den højtærede Ministers Ord lagde jeg nøje Mærke til, fordi de egentlig godkendte den Betragtning, jeg gjorde gældende i Gaar, nemlig, at hvis vi vedtog Loven i den af Flertallet foreslaaede Skikkelse, gik Loven fra os uden nogen som helst Sikkerhed for, at det, som jeg kaldte Lovens Kærnepunkt og Ministeren Lovens Tyngdepunkt og andre Medlemmer Lovens Hovedpunkt, overhovedet blev gennemført.

Men Lovforslaget indeholder ogsaa en anden Svaghed. Der findes ikke i det noget om, hvem der skal betale. Hvis Lovforslaget bliver affattet i den Skikkelse, vi ønske, er jeg ikke i Tvivl om, at Ministeren med fuld Føje kan stille Krav til Statskassen om de Bevillinger, der blive en Følge af Loven, men naar det bliver lagt i Organisationernes Haand, maa det vel ogsaa blive Organisationerne, som skulle betale Gildet. Det maa vel være den højtærede Ministers Mening. Hvis det ikke er Meningen, men hvis det er Statskassen, der skal betale, maa det, forekommer det mig, være i Kraft af en Lovbestemmelse. Den højtærede Minister kom med nogle Udtalelser, hvoraf det syntes at fremgaa, at han var enig i, at denne Bestemmelse skulde føres ud i Livet, og den højtærede Minister benyttede en Motivering, der fra Ord til andet passer for vort Ændringsforslag under Nr. 17. Jeg takker den højtærede Minister for Motiveringen. Er der Alvor i denne Tale om, at det er Lovens Hovedpunkt, Tyngdepunkt eller Kærnepunkt, forekommer det mig, at saa maa det lovfæstes, saa lovgiver man ikke om det, der er Hovedpunktet, paa en saadan Maade, at man er ude af Stand til at føre Bestemmelserne ud i Livet og lægger dem i Hænderne paa nogle Organisationer, der maaske tilfældig bestaa i Dag, medens der kommer helt andre Foreninger i Morgen. Det første, vi have faaet, er en Fællesorganisation bestaaende af 4 Foreninger, og nu siger man, der er 5. Men det er i alt Fald For-